

Arrest

nr. 291 734 van 11 juli 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. KELCHTERMANS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 januari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die *loco* advocaat N. KELCHTERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 14 augustus 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij werd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 19 oktober 2020, op 23 november 2020 en op 18 januari 2021.

Op 27 mei 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die op 8 november 2021 bij arrest nr. 263 387 verzoeker tevens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

Op 6 december 2021 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 21 april 2022 verklaarde de commissaris-generaal dit volgend verzoek onontvankelijk.

Op 4 mei 2022 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in.

De commissaris-generaal verklaart dit tweede volgend verzoek om internationale bescherming op 6 oktober 2022 niet-ontvankelijk. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad die op 13 maart 2023 bij arrest nr. 286 042 het beroep verwerpt.

Op 22 december 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) die op 26 januari 2023 wordt ingetrokken.

Op 31 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies), ter kennis gebracht aan verzoeker bij aangetekende verzending. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw die verklaart te heten,

naam : R. S.

voornaam : AH

geboortedatum : (...)1994

geboorteplaats : Teheran

nationaliteit : Iran

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 06/10/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7. eerste lid. 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Een meerderjarige broer van betrokkene verblijft in België. Deze behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. De loutere verklaring dat betrokkene verklaart dat er sprake zou zijn van een gezinsleven tussen hem en zijn broer is onvoldoende om een effectieve gezinskern aannemelijk te maken. We wijzen er immers op dat de

broers thans niet samenwonen en het dus niet aannemelijk maken dat er bijkomende banden van afhankelijkheid zouden zijn die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Tijdens het gehoor bij de DVZ (dd. 10/03/2022) van betrokkene verklaarde hij mentale problemen te hebben. In tussentijd werd DVZ niet in het bezit gesteld van medische informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Uit deze elementen blijkt niet dat de medische elementen van die aard zijn dat ze een verwijdering in de weg staan.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5, inderdaad, aangezien betrokkene al op 14/08/2019, 06/12/2021 en 04/05/2022 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige beroep om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien d bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiedienste zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

Op 5 juni 2023 brengt verweerder de Raad op de hoogte van een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend in Duitsland op 3 maart 2023. De Duitse autoriteiten dienen op 30 maart 2023 een terugnameverzoek in. De Belgische autoriteiten verklaren zich akkoord voor de terugname van verzoeker op 13 april 2023. De raadsman van verzoeker verklaart dat hij zijn belang behoudt aangezien hij onderweg is naar België en het contact onderhoudt met haar.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 7, eerste lid, 1°, 74/13, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 24, tweede lid en 41, §2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese unie (hierna het Handvest), van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel en van het beginsel *audi alteram partem* en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Eerste onderdeel, schending van artikel 7 in samenhang met de motiveringsplicht

Het bevel wordt genomen op basis van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing stelt:

"Op 06/10/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/8, 53, eerste lid 5.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Verzoekende partij betwist niet dat hij in het Rijk zou verblijven zonder de daartoe vereiste documenten.

De verwerende partij verliest echter uit het oog dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 110 of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:".

Het artikel stelt dat het bevel genomen wordt 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'

Verweerder kan dan ook niet voorhouden dat het zou volstaan dat verzoekende partij zich in een van de in het voormelde artikel 7, eerste lid voorziene gevallen zou bevinden en dat abstractie kan worden gemaakt van de zinsnede "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag" in deze bepaling.

Het bevel dient bijgevolg minstens te motiveren dat dergelijke meer voordelige bepalingen niet aanwezig zijn.

Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht geschonden zijn.

Tweede onderdeel, artikel 3 en 8 EVRM

Verzoekende partij beroept zich in casu uitdrukkelijk op artikel 8 EVRM en artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij meent dat bovenstaande artikelen geschonden worden door het nemen van de bestreden beslissing.

1.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezins- en privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten allé voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

In casu wordt geen afweging gemaakt inzake verzoekende partij zijn recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij stelt nochtans uitdrukkelijk dat hij zijn privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM in België heeft.

De broer van verzoeker, R. S. S. (OV ...), bevindt zich sinds 11.09.2022 in het rijk. Ook hij heeft een nog lopende procedure om internationale bescherming (stuk 3 en 4).

De broers hebben een hechte band. Zij zijn ook beiden lid van MKO en betogen vaak samen tegen het regime in Iran (stuk 5).

Zij vormen onomstotelijk een gezinsleven dat dient beschermd te worden door artikel 8 EVRM.

Verwerende partij motiveert in dit bevel, bijkomend ten aanzien van het vorige bevel dat werd ingetrokken, met betrekking tot de broer van verzoeker volgende:

"een meerderjarige broer van betrokkene verblijft in België. Deze behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. De loutere verklaring dat betrokkene verklaart dat er sprake zou zijn van een gezinsleven tussen hem en zijn broer is onvoldoende om een effectieve gezinskern aannemelijk te maken. Wij wijzen er immers op dat de broer thans niet samenwonen en het dus niet aannemelijk maken dat er bijkomende banden van afhankelijkheid zouden zijn die de normale affectieve banden overstijgen."

Deze informatie met betrekking tot de broer van verzoeker haalt verwerende partij uit het eerdere verzoekschrift naar aanleiding van het vorige bevel om het grondgebied te verlaten dd. 22.12.2022.

Verwerende partij miskent hierbij de elementen die hierboven zijn aangegeven, namelijk dat zij een hechte band hebben, dat zij samen meedoen aan betogingen van MKO,...

Hierover wordt geheel niet gemotiveerd. Verwerende partij stelt eenvoudig dat er geen bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Bovendien wijst verzoeker erop dat samenwonen aan sich geen voorwaarde vormt voor een familieband die beschermt dient te worden onder artikel 8 EVRM.

Bijkomend heeft verzoeker in de afgelopen jaren een zeer uitgebreid privéleven uitgebouwd binnen de activistische sferen. Dit heeft hij ook aangehaald in zijn asielrelaas en blijkt duidelijk uit het administratief dossier.

Ook hierover motiveert verwerende partij geheel niet.

Verwerende partij schendt de motiveringsplicht in samenhang met artikel 8 EVRM.

2.

Verzoeker baseert zich tevens op artikel 3 EVRM:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. "

Hij vreest voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar Iran.

Het staat vast dat wanneer verzoeker zou terugkeren naar Iran dat hij wordt blootgesteld aan onmenselijke behandelingen en bestraffingen.

In dit opzicht deed hij ook zijn derde aanvraag om internationale bescherming. Deze procedure is nog steeds hangende voor uw Raad.

Er werd in 2019 een vonnis uitgesproken in Iran waarbij verzoeker wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 jaar. Verzoeker heeft maar zeer recentelijk toegang gekregen tot dit vonnis.

Hij heeft dit voorafgaand aan zijn interview neergelegd, maar hierover wordt geheel niet gemotiveerd bij de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van de aanvraag om internationale bescherming.

Bovendien heeft hij een zeer groot bereik op sociale media waarbij hij zich uitdrukkelijk keert tegen het huidige Iraanse regime (stuk 6).

Indien verzoeker zou moeten terugkeren naar Iran is dit een flagrante schending van artikel 3 EVRM.

Derde onderdeel, artikel 74/13 Vreemdelingenwet

Verzoekende partij beroept zich op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Het lijkt geen twijfel dat de bestreden bijlage 13quinquies een verwijderingsmaatregel uitmaakt.

Uit artikel 74/13 blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf.

In het arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een "hogere" norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat verwerende partij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van het belang van het kind, de gezins- en familiale belangen en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt met andere woorden een individueel onderzoek noodzakelijk en dit bij "het nemen van" en dus in de besluitvormingsprocedure die leidt tot een beslissing tot verwijdering.

Dergelijk individueel onderzoek ontbreekt in casu.

In de bestreden beslissing wordt de gezins- en familiale toestand van verzoekende partij, de gezondheidstoestand en het hoger belang van de minderjarige kinderen summier besproken.

Hierbij baseert verwerende partij zich op een eerder verzoekschrift van verzoeker naar aanleiding van een vorig bevel dd. 22.12.2022. Wat betreft de gezondheidssituatie baseert verwerende partij zich op een gehoor van 10.03.2022, dit betreft ook al bijna een jaar geleden.

Verwerende partij kan onmogelijk nagaan wat de actuele en ex nunc situatie van verzoeker is.

Verzoekende partij heeft nochtans een reëel gezins- en privéleven in België. Zijn broer, R. S. S. (OV ...) bevindt zich sinds 11.09.2022 op Belgisch grondgebied en heeft tevens ook een lopende aanvraag om internationale bescherming.

Zij hebben een zeer nauwe band.

Bovendien heeft verzoeker een privéleven hier in België. Hij neemt vaak deel aan protesten van Iraanse Belgen die opkomen voor de mensenrechten in Iran (stuk 5). Verzoeker is tevens lid van MKO.

De bestreden beslissing schendt art. 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 5 Terugkeerrichtlijn an sich.

In overeenstemming met het geciteerde arrest van de Raad dient tevens te worden besloten dat er sprake is van een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en 3 en 8 van het EVRM.

Vierde onderdeel, het hoorrecht

Verzoekende partij wijst er verder op dat het hoorrecht dient te worden gerespecteerd bij het nemen van het bevel.

Het hoorrecht, als recht op behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §n 82 en 83).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41

daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31).

Verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing (RvV nr. 215 796 van 25 januari 2019).

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk (zie supra).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

In casu blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier dat verzoeker door de gemachtigde op dienstige wijze werd gehoord voordat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen.

Verzoeker stelt tevens vast dat verwerende partij in de bestreden beslissing, na intrekking van het vorige bevel dd. 26.01.2023, nog steeds nalaat verzoeker te horen.

Verwerende partij kan immers ook hier onmogelijk verwijzen naar het verhoor dat verzoeker had op de Dienst Vreemdelingenzaken of op het CGVS in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming.

Dit om twee redenen:

- Ten eerste dient de beoordeling actueel en ex nunc te zijn (zie supra).

- Ten tweede hadden beide "verhoren" betrekking op de redenen waarom verzoekende partij zijn land van herkomst heeft verlaten en waarom hij vreest voor zijn leven als hij zou terugkeren. De beoordeling die dient te geschieden in het kader van art. 74/13 Vreemdelingenwet is anders van aard. De bestreden beslissing vormt een autonome beslissing, die anders is en andere gevolgen heeft dan de weigering van de vluchtelingenstatus of status van subsidiair beschermde.

Luidens vaste rechtspraak van het Hof kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht inderdaad pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 September 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. biz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. biz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. biz. I 9147, § 94, en 6 September 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient men aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 September 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoekende partij haalt in casu wel degelijk dergelijke omstandigheden aan, namelijk het feit dat hij zijn gezins- en privéleven in België heeft omdat zijn broer in België verblijft; dat hij deel uitmaakt van MKO in België en zich zeer intensief mengt onder de activisten die zich verzetten tegen het regime in Iran (zie supra).

Verwerende partij motiveert immers enkel over de broer van verzoeker, maar laat geheel na te motiveren over zijn privéleven.

Moest verzoeker op correcte manier zijn verhoord kon hij wijzen op hetgeen gesteld onder "Tweede onderdeel", punt 1 en 2.

Hij had kunnen wijzen op het feit dat zijn broer zich ondertussen op Belgisch grondgebied bevindt en dat zij wel degelijk een diepgaande band heeft.

Hij had kunnen wijzen op het feit dat hij in het bezit is gekomen van een Iraans vonnis waarbij hij veroordeeld wordt tot o.a. een gevangenisstraf van 8 jaar.

Hij had erop kunnen wijzen dat hij gezien zijn politiek standpunt, onmogelijk kan terugkeren naar Iran.

Ter staving heeft verzoekende partij bij het verzoekschrift verschillende stukken gevoegd. De aangehaalde feitelijke omstandigheden bestonden reeds alvorens de bestreden beslissing werd genomen.

Op die manier maakt verzoekende partij wel degelijk aannemelijk dat, mocht hij op een adequate wijze zijn gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen, hij elementen had kunnen aanbrengen die mogelijk een ander licht zouden hebben kunnen werpen op de beoordeling die verwerende partij diende te maken en die vervolgens hadden kunnen leiden tot een andere wending in de besluitvormingsprocedure.

Een eventuele a posteriori beoordeling van de verwerende partij in haar nota kan bovendien niet volstaan om dit gebrek te herstellen anders oordelen zou afbreuk doen aan het hoorrecht en de rechten van verdediging.

Verzoekende partij verwijst hier naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 3 april 2020, nr. 234 853. Doordat verzoekende partij niet werd gehoord, werd er geen rekening gehouden met de actuele situatie op het ogenblik van de afgifte van het bevel.

Verzoekende partij meent dat de bovenstaande elementen wel degelijk elementen zijn die hij had kunnen vermelden indien zij op rechtsgeldige wijze gehoord was.

Deze elementen hadden de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kunnen beïnvloeden.

Zij hadden tot een andere beslissing kunnen leiden.

Verwerende partij schendt bijgevolg de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel van het Unierecht.

Vijfde onderdeel, het zorgvuldigheidsbeginsel

In deze optiek verwijst verzoekende partij ten slotte naar het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Dergelijk behoorlijk onderzoek ontbreekt compleet.

Verwerende partij trekt zijn vorige beslissing in, om bijna geheel dezelfde beslissing te nemen, met uitzondering van de zeer summiere en foutieve motivering omtrent de broer van verzoeker en zijn privéleven.

Verwerende partij laat opnieuw na verzoeker te horen en baseert de bestreden beslissing nog steeds op twee verhoren bij DVZ dd. 24.09.2019 en dd. 10.03.2022, een gehoor van meer dan drie jaar geleden en meer dan een jaar geleden.

In casu is er dan ook sprake van een schending van de zorgvuldigheidsplicht, minstens in het licht van artikel 3 en 8 EVRM, artikel 22bis Grondwet, artikel 24 Handvest, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en van het hoorrecht.

Conclusie

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden omdat zij de motiveringsplicht, de artikelen 7 Vreemdelingenwet, 3 en 8 EVRM, art. 22bis Grondwet, art. 24 Handvest, art. 74/13 Vreemdelingenwet alsook 5 Terugkeerrichtlijn, het hoger belang van het kind, het hoorrecht en het zorgvuldigheidsbeginsel, minstens deze bepalingen in samenlezing, schendt."

2.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert dan wel de schending aan van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, hij zet echter op geen enkele wijze uiteen op welke manier deze bepaling, die overigens is opgeheven bij artikel 30 van de wet van 21 november 2017, door de bestreden beslissing wordt geschonden. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, vereist dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen vermeldt die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze

motivering afdoende is. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt op dat de administratieve beslissing met redenen wordt omkleed.

Het bestreden bevel vermeldt duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt. Zij verwijst immers naar de toepassing van artikel 52/3, §1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en stelt *in concreto* vast dat op 6 oktober 2022 door de commissaris-generaal een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het derde verzoek om internationale bescherming werd genomen. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. De verwerende partij motiveert tot slot dat aan verzoeker een termijn van zes dagen wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker betwist deze motivering niet. Hij maakt aldus niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, kunnen de juridische en feitelijke gegevens eenvoudig worden gelezen in de bestreden beslissing. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet weerhouden.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek ontwikkelt ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad wijst erop dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming heeft betrokken. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de beschikbare feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing moet steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat met kennis van zaken kan worden beslist.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten”.

In een eerste middelonderdeel voert verzoeker aan dat verweerder niet correct heeft gemotiveerd in het kader van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, daar volgens hem niet is nagegaan of er meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag van toepassing zouden zijn. Verzoeker kan hierin niet worden gevolgd. Verweerder heeft in de bestreden beslissing immers uitdrukkelijk verwezen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en heeft hij rekening gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoeker en is tot de conclusie gekomen dat een schending van de voormelde artikelen 3 en 8 van het EVRM niet voorhanden is.

In het tweede middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Hij betoogt dat er geen afweging is gemaakt met betrekking tot zijn recht op bescherming van zijn privé- en gezinsleven.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het

EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Verzoeker stelt dat zijn broer dhr. R.S.S. zich sinds 11 september 2022 in het Rijk bevindt en er ook een lopende procedure om internationale bescherming heeft. Zij hebben een hechte band en zijn beiden lid van MKO en betogen vaak samen tegen het regime in Iran. Verzoeker meent dat hij met zijn broer een gezinsleven heeft, in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt aangaande verzoekers broer het volgende gemotiveerd:

“Een meerderjarige broer van betrokkene verblijft in België. Deze behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. De loutere verklaring dat betrokkene verklaart dat er sprake zou zijn van een gezinsleven tussen hem en zijn broer is onvoldoende om een effectieve gezinskern aannemelijk te maken. We wijzen er immers op dat de broers thans niet samenwonen en het dus niet aannemelijk maken dat er bijkomende banden van afhankelijkheid zouden zijn die de normale affectieve banden overstijgen.”

Wat betreft het feit dat verzoeker een affectieve band met zijn broer zou hebben, merkt de Raad op dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens affectieve banden tussen volwassenen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen zonder dat er bijzondere kwetsbare omstandigheden zijn. Het feit dat hij samen met zijn broer al vaak heeft betoogd tegen het regime in Iran, volstaat niet om de bijkomende elementen van afhankelijkheid anders dan de normale affectieve banden tussen hen aan te tonen. Verzoeker voert dergelijke bijzondere elementen niet aan. Ook waar verzoeker verwijst naar zijn privéleven in België, merkt de Raad op dat te dezen niet is betwist dat het gaat om een situatie van eerste binnenkomst, waarbij verzoeker nooit eerder werd gemachtigd of toegelaten tot verblijf. Verzoeker diende zich ervan bewust te zijn dat hij in geval van een negatieve beslissing omtrent zijn VIB niet kon steunen op enig legaal verblijf, zodat hij op de hoogte was van de precaire aard van zijn opgebouwde sociale leven. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden leiden tot een positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). Dergelijke elementen worden door verzoeker niet aangevoerd, nu de verwijzing naar zijn privéleven in “*activistische sferen*” niet volstaat.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert vervolgens de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker stelt dat hij vreest voor zijn leven in Iran indien hij moet terugkeren. Hij verwijst naar een vonnis in Iran uitgesproken in 2019 waarin hij wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf. Bovendien heeft hij een zeer groot bereik op sociale media waarbij hij zich uitdrukkelijk keert tegen het Iraanse regime.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn

persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het niet-ontvankelijk verklaarde derde verzoek om internationale bescherming door de CGVS op 6 oktober 2022. Tegen voormelde beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 286 042 van 13 maart 2023 het beroep verwerpt. In voormeld arrest wordt uitdrukkelijk gemotiveerd aangaande het Iraanse vonnis, met name:

“Aangaande het Iraans vonnis dat bij e-mail van 25 juli 2022 werd toegevoegd doch waarvan slechts een beëdigde vertaling werd verschaft middels het huidig verzoekschrift kan de Raad op het volgende wijzen.

Vooreerst moet de Raad in navolging van de commissaris-generaal opmerken dat reeds afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van verzoekers veroordeling gelet op het feit dat verzoeker deze veroordeling van 2019 nooit eerder bij zijn vorige verzoeken ter sprake heeft gebracht en deze veroordeling ook geenszins werd aangehaald in het kader van verzoekers beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen middels het verzoekschrift van 9 juli 2021 of op de zitting van 18 oktober 2021. Door te betogen dat hij dit herzieningsvonnis van 19 augustus 2020 pas recent in zijn bezit heeft gekregen en daarom een derde beschermingsverzoek indiende, slaagt verzoeker er niet in voormelde omissie te verschonen. Uit zijn verklaringen in het kader van zijn huidige beschermingsverzoek blijkt overigens dat verzoeker wel degelijk eerder op de hoogte was van een vonnis en veroordeling daar hij uitdrukkelijk aangaf dat hij het vonnis niet eerder kon neerleggen omdat hij er toen niet de mogelijkheid toe had gezien hij niet aanwezig was om het vonnis te verkrijgen en evenmin geld had om iemand hiervoor te betalen terwijl zijn ouders nu geld hebben betaald om documenten te kunnen verkrijgen (Verklaring Volgend Verzoek van 26 juli 2022, vraag 17). In casu kan tevens pertinent opgemerkt worden dat niet blijkt dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond voor zijn voorgehouden problemen teneinde het vonnis van 2019 of het herzieningsvonnis eerder te bemachtigen.

De Raad stipt hierbij overigens aan dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt bij de DVZ, er geenszins een vonnis uit 2019 werd neergelegd doch een “herzieningsvonnis” uit 19 augustus 2020 waarvan verzoeker tijdens zijn interview bij de DVZ dan weer geen enkel gewag heeft gemaakt.

Daarenboven wordt door het CGSV terecht opgemerkt dat verzoeker niet precies kan zeggen tot welke straf hij werd veroordeeld. Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk de feiten heeft uiteengezet, namelijk spionage doch bevestigt dat hij inderdaad niet wist welke straf hij effectief had gekregen. Verzoeker voert geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van de vaststelling dat hij niet precies kan zeggen tot welke straf hij werd veroordeeld terwijl blijkt dat hij wel degelijk op de hoogte was van zijn veroordeling in 2019. De Raad stipt in dit verband aan dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen onderneemt om zich nauwkeurig te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn gerechtelijke situatie in het land van herkomst en alles wat hiermee in verband staat.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker slechts een kopie van het herzieningsvonnis heeft neergelegd zodat de authenticiteit ervan in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt aldus niet kan nagegaan worden.

Uit de toegevoegde landeninformatie blijkt tot slot dat er in Iran een markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse (juridische) documenten. Door te wijzen op informatie uit 2017 waarin wordt gesteld dat het “moeilijk” is via omkoping juridische documenten te verkrijgen kan verzoeker geen afbreuk doen aan de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus- Iran, Corruptie en documentenfraude van 13 januari 2020. Uit deze beschikbare informatie blijkt dat er veel valse juridische documenten uit Iran in omloop zijn en dat vonnissen zelden worden overhandigd zodat men eerder geen dan wel documenten zal kunnen voorleggen (zie administratief dossier, blauwe map met landeninformatie, COI Focus- Iran, Corruptie en documentenfraude van 13 januari 2020 p. 7-8). Verzoeker stelt noch de machtspositie noch de financiële middelen te hebben om vervalste documenten te verkrijgen doch dit valt niet te rijmen met zijn verklaring dat zijn ouders geld hebben betaald om deze documenten te kunnen verkrijgen (Verklaring Volgend Verzoek van 26 juli 2022, vraag 17). Door te benadrukken dat op het neergelegd vonnis een vonnisnummer te vinden is alsook een zaaknummer, documentnummer en het voldoet aan alle kenmerken zoals beschreven in het EASO-rapport van april 2020 kan verzoeker geen afbreuk doen aan voorgaande bevindingen.”

Waar verzoeker verwijst naar zijn sociale media merkt de Raad op dat in het voormeld arrest eveneens hierover is gemotiveerd, met name:

“Waar verzoeker in zijn huidig beschermingsverzoek op politieke activiteiten wijst, treedt de Raad volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing bij:

“Wat uw politieke activiteiten betreft, is het bijzonder opmerkelijk dat u pas voor het eerst aan een politieke manifestatie deelnam jaren nadat u in België bent aangekomen – in Iran durfde u hieraan niet deel te nemen (CGVS I, p. 14) – en bovendien nadat uw eerste en tweede verzoek afgewezen werden, omdat er aan de toen door u aangehaalde motieven geen geloof kon worden gehecht. Dit wijst dan ook op opportunisme en niet op een oprechte politieke overtuiging. Verder blijkt uit uw verklaringen dat uw politieke activiteiten in België beperkt blijven tot de deelname aan één actie van de MKO, die gedurende drie dagen protesteerde tegen een verdrag tussen België en Iran (Verklaring volgend verzoek, vraag 18). Wat uw deelname hieraan betreft blijkt nergens uit uw verklaringen dat u, behalve dan dat u een deelnemer was, tijdens deze actie een bijzondere rol zou gehad hebben (Verklaring volgend verzoek, vraag 18). Uw beperkt profiel blijkt ook uit de door u hierover geplaatste foto’s op Facebook (die u overigens niet onder uw volledige identiteit onderhield), waarop u amper te ontwaren bent en die amper geliket werden. Uit het voorgaande kan geen diepgaande politieke overtuiging noch een ernstige betrokkenheid bij de Iraanse oppositie blijken. Gelet op deze bevindingen over uw extreem beperkte (betrokkenheid bij) politieke activiteiten in België kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Ook in dit verband kan immers naar de reeds in het kader van uw eerdere verzoeken vermelde informatie verwezen worden waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Hetzelfde geldt ook voor deelnames aan protesten voor een diplomatieke post. Volledigheidshalve kan, betreffende uw sociale media, nog toegevoegd worden dat, gelet op uw bijzonder beperkte politieke engagement en diepgang, uit niets blijkt dat u bij terugkeer naar Iran uw posts met politieke inslag, net als uw christelijke posts, niet zou kunnen verwijderen. De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt wordt toegevoegd aan het administratieve dossier.”

Door louter zijn politieke activiteiten in België te benadrukken en te wijzen op foto’s waarop hij te zien is, slaagt verzoeker er niet in voorgaande pertinente en omstandige motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten.”

Waar verzoeker wederom dezelfde elementen aanhaalt als onderzocht en beoordeeld in het arrest nr. 286 042 van 13 maart 2023 van de Raad toont verzoeker aldus geen schending aan van artikel 3 van het EVRM.

In het derde onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en betoogt dat een dergelijk individueel onderzoek ontbreekt. Opnieuw wijst verzoeker naar zijn prive- en gezinsleven in het Rijk.

Waar verzoeker voorhoudt dat de bestreden beslissing artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn schendt, kan hij evenmin worden gevolgd. Uit de bestreden beslissing, en uit de voorgaande bespreking, blijkt uitdrukkelijk dat verweerder rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoeker. Wat betreft zijn gezondheidstoestand, vermeldt de bestreden beslissing dat niet blijkt dat verzoeker medische problemen zou hebben die hem belemmeren om te reizen. Het hoger belang van het kind is *in casu* irrelevant, gezien er geen gewag wordt gemaakt van minderjarige kinderen. In de bestreden beslissing wordt tenslotte uitdrukkelijk verwezen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Met betrekking tot zijn privé- en gezinsleven is ook gemotiveerd en werd rekening gehouden met zijn meerderjarige broer die eveneens in het Rijk verblijft. Verzoeker kan aldus niet dienstig voorhouden als zou hiermee geen rekening zijn gehouden. Uit de bespreking hierboven blijkt dat verzoeker geen beschermenswaardig privé- en gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft aangetoond.

In het vierde onderdeel van het middel beroept verzoeker zich op het hoorrecht. Hij wijst erop dat hij niet werd gehoord voorafgaand aan het bevel, zelfs niet na intrekking van het vorig bevel op 26 januari 2023.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het

nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-RvV 278 216 - Pagina 7 320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43). Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar het Unierecht bovendien pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, *Jurispr. blz. I 307*, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, § 80).

Verzoeker betoogt dat indien hij wel zou zijn gehoord hij had kunnen wijzen op het feit dat zijn broer zich ondertussen ook op het Belgisch grondgebied bevindt en dat hij een hechte band heeft met zijn broer. Hij is tevens ondertussen in het bezit van een Iraans vonnis en hij kan omwille van zijn politiek standpunt over het Iraanse regime onmogelijk terugkeren naar Iran.

Andermaal laat de verzoeker echter na om bijkomende elementen van afhankelijkheid, anders dan de normale affectieve banden met zijn broer, aan te tonen. Verzoeker maakt geen elementen van afhankelijkheid aannemelijk, te meer nu blijkt dat verzoeker naar Duitsland is vertrokken om aldaar een verzoek om internationale bescherming in te dienen terwijl zijn broer zich in het Rijk bevindt.

In zoverre verzoeker meent dat hij een privéleven heeft in het Rijk, wijst de Raad erop dat uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van (vrijwilligers)werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Ook de gewone sociale relaties behoren tot het privéleven. Of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, betreft de vraag of de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn. De verzoeker laat evenwel na concreet toe te lichten welke banden hij precies in België heeft opgebouwd. Waar hij verwijst naar zijn politieke standpunt over het Iraanse regime volstaat dit niet. De Raad wijst er in dit kader op dat de verzoeker nooit gemachtigd werd tot een verblijf langer dan drie maanden en er niet kon op vertrouwen dat hij hier zijn banden kon intensiveren (EHRM 8 april 2008, *Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk*; EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*). De Raad benadrukt dat het EHRM in zijn arrest *Nnyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. De verzoeker verzuimt om te verduidelijken hoe deze of gene banden die hij in België heeft opgebouwd, precies van aard zouden kunnen zijn om hier in zijn geval anders over te oordelen.

De verzoeker laat zodoende na om concrete elementen aan te brengen die hij had kunnen aanvoeren en die het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden. De schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

Ten slotte voert verzoeker in het vijfde middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel door hem niet te horen voorafgaand aan het bestreden bevel en zich te baseren op twee verhoren die niet langer actueel zijn.

De Raad herhaalt dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat het bestuur hem nog bijkomend had moeten horen alvorens over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Uit het arrest *Mukarubega* van het Hof van Justitie blijkt dat, indien een derdelander enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn/haar belangen kon opkomen, de lidstaat er niet toe is gehouden de persoon in kwestie

opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, Mukarubega, C-166/13, §§ 67 t.e.m. 70). De verzoeker toont niet aan dat er andere elementen zijn die, indien hij bijkomend was gehoord, had kunnen aanvoeren en die een invloed hadden kunnen hebben op de totstandkoming van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoeker laat na concrete elementen aan te brengen die hij alsnog had kunnen aanvoeren en die het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden. Nu geen schending van het hoorrecht kan worden vastgesteld toont verzoeker evenmin de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Uit de bespreking hierboven blijkt dat verweerder zijn beslissing op zorgvuldige wijze heeft voorbereid en dat de bestreden beslissing steunt op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN